

Tisztelt Dékán úr, tisztelt professzori kar, kedves ünnepeltek és ünneplők!

Emlékeztek: itt kezdődött, ebben az aulában, 50, 60 és ki tudja hány éve. Mi boldogan és kíváncsian feszengtünk, velünk szemben a pulpituson méltóságteljesen a tiszteletre méltó professzori kar.

Csodálatos tanáraink voltak! A leggondosabban megválasztott méltató szavak is erőtlene lennének, de a névsor...

Hajnóczy Gyula, Tompos Erzsébet, Papp Feri bácsi, Lőrincz Pál, Pelikán József, Máriássy-Masznyik Iván, Kákonyi István, Kézdy Árpád, Gábor László, Lévai Bandi bácsi, Petró Bálint, Reischl Antal, Olasz Lóránt, Becker Sándor, Széll László, Ihrig Dénes, Pogány Frigyes, Szentkirályi Zoltán, Weichinger Károly, Jurcsik Károly, Polónyi Károly, Farkasdy Zoltán – és valamennyien, aki tanárunk volt, hiszen a sor szinte végtelen.

A névsor sem nem alfabetikus, sem nem érdem szerinti. A névsor időrendbeli, ahogy találkoztunk velük szemeszterről szemeszterre: ők a katedrán, mi a padsorokban. De az elkötelezett tanári karon túl ott állt mögöttünk Teőke Laci bácsi is, a Dékáni Hivatal vezetője, aki aranykeretes pápaszeme mögül – mindig kicsit somolyogva – vigyázta atyai szeretettel a diákság előmenetelét.

Tisztelettel és hálával köszönöm mindannyioknak mindannyiunk nevében azt az útravalót, amit a szakmai tudáson túl kaptunk tőlük. Mert most már mi is tudjuk, hogy a szakmai tudás – ahogy a matekban tanultuk – csupán szükséges, de nem elégséges feltétel. Köszönöm, amit emberi tartásuk, saját példájuk, példamutatásuk közvetített felénk: a hivatástudatot, a szakma szeretetét, az elkötelezettséget, a hozzáállást, a lelkiismeretes szakmagyakorlást, a vágyat arra, hogy jelet hagyjunk, hogy hacsak egy gondolattal is, egy téglával vagy homokszemmel is, de hozzájáruljunk az ember, embertársaink életminőségének jobbításához.

Csak remélni tudom, hogy az útravalóval jól sáfárkodtunk, és amikor rajtunk volt a fény, képesek voltunk továbbadni azt a következő generációnak is: nemcsak a tudást, de a szellemet, a szellemiséget is.

Ám saját szavaim – úgy érzem – méltatlanok és erőtlenek a pontos megfogalmazáshoz, ezért engedjék meg, engedjétek meg, hogy – a világirodalom egyik legszebb monológjából idézve néhány sort – tisztelegjek előttük és emléküek előtt.

„Az öreg? Az öreg okos ember volt... Az öreg úgy hatott rám, mint a sav a régi szennyes pénzdarabra. Egyszer azt kérdeztem tőle: „Nagyapó, miért élnek az emberek?”

„Hát a jobbért élnek az emberek, kedves fiam! Mondjuk, itt vannak az asztalosok, és valamennyien szedett-vedett népség... és egyszerre születik közülük egy asztalos, olyan asztalos, akihez hasonlót még nem látott a világ, mindannyit fölülmúlja, az asztalosok között nincs hozzá hasonló... Az egész asztalosmesterségre rányomja a maga képét... És az asztalosok ügye húsz esztendő meg egyszerre előre! Így a többiek is... a lakatosok és csizmadiák... a kőművesek és az építészek... és még az urak is a jobbért élnek!

Mindegyik azt hiszi, hogy magának él, és aztán kiderül, hogy a jobbért él! 100 évre... sőt, lehet, hogy még továbbra is... a jobb emberért élnek!

Az ember hisz, vagy nem hisz, a maga dolga! Az ember szabad... mindenért maga fizet, hitért, hitetlenségért, szerelemért, okosságért. Az ember mindenért maga fizet s ezért az ember szabad! Mi az ember? Nem te, nem én, nem ők... nem! Hanem Te, Én, Ők, az öreg, Napoleon, Mohamed... minden egyben! Érted ezt? Ez óriási! Ebben van minden kezdet és minden vég... Minden az emberben és minden az emberért! Csak az ember létezik, minden egyéb csak az ő kezének és agyának alkotása! Em – ber! Ez gyönyörű! Ez büszkén hangzik! Em – ber! Tisztelni kell az embert! Nem sajnálni... Nem megalázni a sajnálkozással... Tisztelni kell! Mert az ember a jobbért születik! Úgy van... Helyes!”

Köszönöm, hogy szólhattam, és meghallgattak!

Hőnich Henrik, 2015. május 28.